

Het vaderschap is een dankbaar thema voor Henry van Loon en zijn rake typeringen

De voorstelling is snel, afwisselend, met een fraai glitterdecor en prettige gitaarliedjes.

De kijker van tv-programma's *Promenade* en *Tropenjaren* zal het niet zijn ontgaan dat Henry van Loon vader is geworden. Waar de woke hipsterversie van Henry in de *Promenade*-studio al niet kon stoppen met tips delen over modern ouderschap, is comedyserie *Tropenjaren* volledig opgehangen aan de chaotische jaren van een jong stel en hun eerste baby. Nu Van Loons nieuwe theatersolo er ook nog aan is gewijd, rijst de vraag of dit niet wat veel van het goede is.

Nou nee, luidt het antwoord, want in *Jannie the Show Dog* krijgen we de hoogstpersoonlijke kijk van Henry van Loon op het thema. De humor is daardoor extremer, grover, absurdistischer. Waar het wisselvallige *Tropenjaren* in veel afleveringen vooral op veilig terrein blijft, zitten we bij Van Loons theatershow al snel in een krankzinnig tafereel in de wachtkamer van het ziekenhuis. Van Loon observeert (en imiteert) een zwangere vrouw die zich gedraagt als een soort zeemonster en grote hoeveelheden voeding naar binnen slokt. Haar onderdanige man zit er bibberend naast, doodsbang om iets fout te doen. Dankzij Van Loons rake typeringen schiet het publiek direct in een lachstuip.

Het vaderschap kan de hel zijn, vrienden willen niet meer langskomen, voor seks is geen tijd meer. Dit alles komt voorbij, maar het is slim om niet Henry's dochtertje of de labradoedel uit de titel als hoofdverhaal te kiezen, maar een bijkomende ontwikkeling in zijn leven, namelijk zijn rol als bonusvader. Toen Van Loon zijn vrouw ontmoette, had zij al twee kinderen. De weg die je als

bonusvader aflegt wordt vergeleken met een voetballer die pas in de tweede helft het veld opkomt en zich extra uitslooft. Mooi en grappig speelt Van Loon een bezoek aan een café na, waar hij met zijn 13-jarige stiefzoon een band probeert op te bouwen.

De voorstelling is snel, afwisselend, met een fraai glitterdecor en prettige gitaarliedjes. Ook erg leuk wordt het als Van Loon het moderne ouderschap in de Randstad afzet tegen de simpele, maar warme opvoeding uit zijn Brabantse jeugd. Er volgt onder meer een droogkomisch hoorspel waarin we leren hoe Henry's ouders hun eerste date hadden bij de botsautootjes op de kermis in Best. De stamboom van de Van Loons wordt nog dieper uitgediept, want we belanden zelfs bij een verre voorvader in het Romeinse leger.

Soms komt er een sentimentele opmerking of een cliché over vermoeidheid voorbij waarover je kunt twijfelen of dit in de show had moeten belanden. Maar het past bij de weg die Van Loon is ingeslagen in zijn geweldige vorige voorstelling *Onze Henry* (2018), om niet alléén maar ironisch te zijn op het podium, en tussen al zijn hilarische onzin door ook wat oprechtheid te brengen. Een goed besluit, want het maakt zijn toch al zo veelzijdige cabaret alleen nog maar completer.